

første, fordi det er noget, som hævner sig, og for det andet, fordi det ikke bliver anset for ganske fair play for at bruge et fremmed Udtryk.

Chr. Reventlow: Efter at vi nu i 2—3 Uger have holdt en normal Arbejds-mødedag paa 2—3 Timer, er det ikke saa løjerligt, at Nemesis nu er over os. For mit Vedkommende agter jeg at unddrage mig den saa vidt muligt og frafalder derfor Ordet.

Hyller: I Finansaaret 1906—07 blev der vedtaget en Lov her i Tinget om Statsansættelse for Førstefuldmægtige paa Amtstuerne. Der blev under denne Forhandling fremdraget adskillige Ønsker om at udvide denne Ansættelse. Den daværende Finansminister Lassen mente dog, at man ikke straks burde gaa videre, end Forslaget gik. Jeg antager, at det har været Finansministerens Mening den Gang, at man kunde jo se noget længere hen i Tiden at optage det Spørgsmaal igen. Og der er vistnok en virkelig Grund for den højtærede Finansminister til at tage denne Sag under alvorlig Overvejelse; thi Forholdene ere saaledes, at en stor Del af dem, der gøre Tjeneste paa Amtstuerne, leve under noget uheldige Forhold. Jeg skal tage Eksempler fra Sjællands Stifts Amtstue. En Skriver, som har arbejdet i 8 Aar der, har i Løn 1,200 Kr. En anden Skriver med 5 Aars Anciennet har 700 Kr. i Løn, og der er et Bud, som har været 28 Aar i Tjeneste, hvis aarlige Løn kun er 840 Kr. Man forstaaer, at disse Mennesker ikke kunne leve af deres Indtægt, men maa søge Bierhverv. Naar nu en Mand skal udføre sin Tjeneste paa Amtstuen og ved Siden deraf have Bierhverv, hvorved hans Arbejdstid ofte strækker sig til Kl. 10—11—12 om Aftenen, for at han og Familie kunne leve nogenlunde anstændigt — han maa jo tjene flere Hundrede Kroner ekstra —, vil han i de fleste Tilfælde ikke være saa godt skikket til at udføre det Arbejde, der paahviler ham som hans Hovederhverv. Der er paa den nævnte Amtstue to Førstefuldmægtige og 5 Andenfuldmægtige, hvis Løn kun er 5—600 Kr. aarlig. Det er nu mærkværdigt, da Loven gik ud paa, at Førstefuldmægtigene skulde statsansættes, at der endnu ikke findes nogen saadan paa Sjællands Stifts Amtstue.

Alle disse Folk lønnes af Amtmandens

Kontorhold, og det er ganske vilkaarligt, hvad han byder dem. Lønningsforholdene ere derfor uensartede paa de forskellige Amtstuer. Endvidere ere disse Folk ikke stillede saaledes, som de ere paa de fleste andre Steder, hvor der er Kontorarbejde, at de kunne faa en kort Ferie om Sommeren, fordi de, naar de tage sig en saadan Ferie paa nogle Dage, skulle lønne en anden Mand. Naar de derfor ønske Statsansættelse, er det, fordi de under de nuværende Forhold, selv om de udføre deres Tjeneste nok saa godt, nok saa pligtopfyldende, ikke have nogen som helst Garanti imod, at Amtmanden afskediger dem naar som helst. De have heller ikke nogen Sikkerhed for at kunne oppebære nogen som helst Pension i deres Alderdom. De ere private Folk, og naar deres Arbejde paa Amtstuen en Gang ophører, henvises de til Forsørgelse af Kommunerne. Hvad enten de gaa af paa Grund af Alderdom, saa at de kunne faa Alderdomsunderstøttelse, eller de paa Grund af Svaghed eller andre Grunde blive arbejdsudygtige, skulle Kommunerne forsørge dem trods det, at de i mange, mange Aar med Pligtopfyldelse have gjort Arbejde paa Statens Kontorer. Det er som sagt et Ønske hos de nævnte Folk, at de maa komme under samme Forhold som de fleste statsansatte Funktionærer og blive statsansatte med deraf følgende Pension. Jeg ved godt, at det er en Reform, hvis Gennemførelse vil have nogen Vanskelighed, men jeg kan ikke tænke mig andet, end at den højtærede Finansminister, som jo dog forud er nøje kendt med disse Forhold, vil kunne gøre nogen Forbedring for disse Folk, og jeg vil derfor anbefale dem til den højtærede Ministers Velvillie.

Der er en anden Sag, hvorom jeg tidligere her i Tinget har talt adskillige Gange, det er angaaende Glostrup Jernbanestations Forhold. Der er jo vistnok efter de Klager og Ønsker, der ere blevne forebragte her i Tinget, sket adskillige Forbedringer, men det værste og sletteste, der er ved denne Station, vedbliver at være der. Det er jo en af de sædste Stationsbygninger, vi have her i Landet; den stammer nemlig fra den Tid, da Jernbanen fra København til Roskilde blev anlagt. Den er ikke ret køn af Udseende, det er nemlig ikke andet end et Træskur, og her i dette lille Lokale er der Ventesal, og alt øvrigt, hvad der vedrører Jernbaneadministrationen og Postdistributionen, er indpakket og indsyldet i dette lille Rum.